

Zoo even kwamen we in 't bezit van „Natura”, orgaan der Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging, No. 220, 15 Jan. Jaarg. 1917, No. 1.

Van de Natuurhistorische Vereeniging willen wij alléén goed zeggen.

Trouwens zij verdient niet anders.

Tijdens de 15 jaren van haar bestaan is er op natuurhistorisch gebied inderdaad van haar kracht uitgegaan.

Haar orgaan „Natura” was, op de leestafel van natuurvrienden, 'n steeds welkome gast.

En waar „Natura” thans in 'n splinternieuw pak gestoken werd, heeft ze kans 'n uog harteliker ontvangst te zullen hebben, dan haar tot nu toe al te beurt is gevallen.

Maar nu mag „Natura”, in het nieuwe kleedje gestoken, niet vergeten, dat ze 'n wetenschappelijke naam heeft hoog te houden.

En dat ze, om dit met succes te doen, heusch wel notitie mag nemen van hare op lange na niet zoo mooie zus: 't „Limburgsch Natuurh. Maandblad”!

De Limburgsche zus kent heere minderwaardigheid, is er zich ten volle van bewust, dat ze 't, in elegantie en degelijkheid, wijd moet afleggen.

Maar, gevoelig als ze van harte is, spijt 't haar toch te moeten zien, dat ze door zus „Natura” zoo'n beetje als „Asschepoester” behandeld wordt.

„Natura” neemt erg veel notitie van 'n paar andere „Zussen”, in wier gezelschap ze, klaarblijkelijk, maar wat graag is.

Die „zussen” heeten „de Levende Natuur” en „Natuur”. „Natura” bedelt, als 't ware, om die beider gezelschap, doch sehijnt 't kleine Limburgsche zusje niet te kennen.

Da's voor „Natura” wél jammer.

Want... hadde „Natura” heur Limburgsch zusje ook maar 'n klein beetje „aangehaald”, de vriendschap zou „Natura” ditmaal ten goede zijn gekomen.

„Natura” toch praat, in 't boven geciteerde nummer, over dieren in Limburg gevonden.

En ze praat er over op 'n wijze, dat 't Limburgsche zusje, — erg veel als 't van groote zus houdt, — z'n groote zus, al is 't dan nog zoo bedeesd, — moet toevoegen: „Kind, kind, let op wat je zegt!”

Hoè of dat komt?...

Zaterdag 30 Dec. l.l. hield de „Natuurh. Vereeniging” 'n vergadering te Amsterdam.

Van die vergadering geeft „Natura” 'n verslag. 't „In elkaar zetten van verslagen” is 'n lastige kunst. We weten 't bij ondervinding.

En „kleine Limburgsche zus” weel 't óók.

Ze heeft 't meer dan eens, aan den lijve, gevoeld.

Daarom jnist spijt 't „kleine Limburgsche zus” zoo, dat „groote zus” ditmaal niet bij haar te rade is gegaan. In dat verslag toch staat:

„Na afloop (van een noenmaal) werden de aanwezigen onthaald op een bijdrage van den heer Dr. Romijn over een sluipwesp, *Agriotypus armatus* Walk., die in kokerjuffers leeft en in de Roode Beek bij Brunssum (L.) voorkomt. Een paar voorbeelden van aangestoken poppen werden rondgegeven. Ook werd vermeld de vondst van de larven van een kevertje, *Drilus*, in waterslakkenhuisjes, ook in die beek en later in Oudewater. Biologisch zeer merkwaardige ontdekkingen.”

— „Zeer merkwaardige onjuistheden!” zegt „kleine zus”.

„Onjuistheden, die Dr. Romijn héél zeker niet in Amsterdam gezegd heeft!”

„En waarom niet?”

Omdat „kleine zus” den Dokter zeer goed kent en weet hoe hij ook bekend is met de leefwijze van „*Drilus*” en met 't „geval” „Oudewater”.

De kleine Limburgsche zus zou heur groote dan ook willen toeroepen: „lieve, sla er, wat betreft „*Drilus*”, mij 'ns op na, in m'n nummers 2 en 5—6, van 't afgelopen jaar.

Daar komt ge tot de ontdekking, dat *Drilus* nimmer huide in 'n waterslakkenhuisje en dal, wat aangaat „het geval „Oudewater”, wij tweeën heelemaal de kluts kwijt zijn.”

Waarom of we hier vertelden van „twee zusjes”?

We verwijzen naar den aanhef van beider historie.

Raath-Bingelrade.

JOS. CREMERS.

'n Roerdomp in Januari in Limburg.

Einde dezer maand (Januari 1917) ving men te Waubach 'n Roerdomp (*Bolaurus stellaris*).

De vogel zat in 'n den, waaruit hij, toen men den boom heen en weer schudde, op den grond viel.

Waarschijnlijk was hij, onder den indruk van kou en honger, tot vliegen niet in staat.

We hebben, enkele dagen na z'n vangst, 't beest gaan zien.

Alhoewel 't toen „z'n vlengels nog niet repte” was 't toch in zóó verre gekomen, dat 't parmantig heen en weer stapte en door heel z'n gedragingen toonde, dat 't de gevangenschap best kon dragen.

Geen wonder ook!

's Morgens nog, zoo vertelde ons z'n bezitter, had de Roerdomp 'n gansche musch verorberd, welke men opzettelijk voor hem gevangen had.

„Pa'atten”, aldus z'n eigenaar, at hij niet en van groenten wilde hij niet weten!...”

Nou, dat verwonderde óns niks.

De Roerdomp toch voedt zich met visch, kikkers, padden, slangen, salamanders en muizen.

Als hij ze te pakken kan krijgen is hij zelfs, net als reigers, niet afkeerig van bruine- en van water-ratten.

Ook jonge vogels doet hij naar z'n maag verhuizen.

't Is ons doel niet hier ditmaal den Roerdomp te beschrijven, 'n uitgebreide studie van z'n levenswijze te geven.

We hopen, dat een onzer leden-ornithologen zulks, binnen kort, zal willen doen.

Wij wilden er in dit nummer van 't Maandblad alléén op wijzen, dat de vangst te Waubach geene alledaagsche was.

Immers de Roerdomp is 'n „trekvoegel”, die ongeveer tegen April in ons land komt, om in September—October weer naar Zuid-Europesche landen, somwijlen ook naar Afrika te reizen.

Zelden maar zal een of ander exemplaar bij ons overwinteren.

In ons Jaarboek 1914 werd daarop gewezen door den Z. E. Heer H. Nillesen, die van den Roerdomp zegt: „deze vogel komt op den trek voor in alle grootere moerassige heide- en rietvelden; ik ontving exemplaren uit Herkenbosch, Well, de Peel.

Sommige voorwerpen overwinteren; uit Herckenbosch ontving ik er een op 13 Jan. 1906." —

Voorzoover mij bekend is, werd tot nu toe de Roerdomp nog niet in Zuid-Limburg aangetroffen.

De heer Nijlesen althans bezit in z'n uitgebreide vogel-collectie geen voorwerp uit Zuid-Limburg.

Pater P. C. Riotte, in z'n opstel „Ornithologische Beobachtungen in Seil und Umgebung (1908-1912)", Jaarboek 1913, zegt dat de Roerdomp, nog niet met zekerheid als broedend in Limburg gevonden werd. Als plaatsen waar hij gezien werd, geeft hij op Geloo (Venlo), Swalmen, Helden, Reuver en Kessel.

'k Heb gemeend, dat, voor 'n betere kennis onzer Avifauna, de vondst te Waubach niet zonder belang is.

JOS. CREMERS.

De Merel een roofvogel?...

In eene onzer Limburgsche Nieuwsbladen lezen we 't volgende:

„Meermaal had ik gehoord en gelezen van wandelen, we ke door de merel zouden bedreven worden.

De merel is, zoo beweerde men dan, een echte roofvogel. Hij zoekt de nesten op van andere vogels en vreet hun jongen op. Zelfs volwassen kleinere vogels worden door hem meedoogenloos vermoord.

Tot verleden week hield ik die bewering voor laster; de merel was, volgens mij, een heel onschuldig beest, dat niets geen kwaad deed.

Thans echter ben ik tot andere gedachten gekomen. Jaren lang had ik in een heel groote kooi een mannetjes-merel zitten, een mooi oud gitzwart exemplaar, met oranjegele bek.

Laatsteleden Vrijdag bracht men mij nog een merel, ook een mannetje.

Naar 't feit of de vogel al dan niet in strijd met de vogelwet, zijn vrijheid had verloren, heb ik maar niet geïnformeerd.

Ik had, waar 't zoo vinnig koud was en de sneeuw onzen vogels belette voedsel te vinden, medelijden met den zwarten baas en gaf hem bij zijn soor genoot in de kooi eene plaats.

Een half uur later al was de arme nieuw-aangekomene wreedaardig door zijn broeder vermoord!

Deze leelijkheid, die toch heelemaal niet over gebrek aan voedsel te klagen heeft, had hem voor de helft al naar binnen geslokt.

Bij mij staat 't thans vast, dat merels wel degelijk roofvogels zijn.

En waar ze telken jare meer en meer in aantal toenemen, dunkt mij, dat 't hoogtij wordt, dat men handelend tegen deze roovers-moordenaars gaat optreden.

Ze worden anders een gevaar voor onzen vogelstand."

Tot zoover 't courantenbericht.

Zijn er onder onze leden wellicht, die over slechte praetijken, uitgehaald door de merel, ook iets kunnen mededeelen?...

Zoo ja, dan houden we ons daarvoor in 't Maandblad aanbevolen.

't Is dunkt ons niet ondienstig hieromtrent 'n enquête in te stellen.

L.

Maandelijksche Vergaderingen.

Blijkens de aankondiging in dit nummer van 't Maandblad vinden in 't vervolg de Maandelijksche vergaderingen weer plaats.

Wij verwachten, dat ze door 'n groot aantal leden bezocht zullen worden.

De maandelijksche vergaderingen vooral moeten ons Genootschap sterk maken.

Zij zijn méér dan Maandbladen en Jaarboeken geschikt, om 'n idee te geven van wat 't Natuurhist. Genootschap in Limburg wil en kan tot stand brengen.

Ze waren tot nog toe prettig.

Ze waren in hooge mate leerzaam.

Mogen ze zulks ook zijn in 1917!

En dat zullen ze zijn als hare bezoekers beziel blijven met denzelfden amicalen geest, waardoor zich onze bijeenkomsten tot nu toe kenmerkten.

Eén wensch zouden we, bij deze gelegenheid, willen uitspreken.

Is 't niet mogelijk, dat de leden zoo nu en dan vrienden en bekenden, van wie ze weten, dat ze zich voor planten en dieren interesseeren, op onze Maandelijksche vergaderingen introduceeren?...

Zonder twijfel zou op die manier ons ledental belangrijk kunnen toenemen. HET BESTUUR.

VERZOEKEN

De leden worden vriendelijk verzocht hunne contributie per postwissel aan den Penningmeester te doen geworden.

Moet de Penningmeester per post over deze contributie beschikken, dan gaat zulks telkens met onkosten gepaard.

Onkosten, die het Genootschap komen te staan op ongeveer f 25.—

f 25, die voor onze Vereeniging totaal verloren zijn!

Dr. v. d. MEER, Maastricht.

De Secretaris verzoekt den leden dringend om alle adresveranderingen, alle aanmeldingen van nieuwe leden en opzeggingen van lidmaatschap uitsluitend en alleen aan hem te melden.

Mr. D. FREES, Heerlen.

Maandelijksche Vergaderingen.

De maandelijksche vergaderingen zullen weder geregeld gehouden worden.

De eerste vergadering vindt plaats te SITTARD, ORANJE-HOTEL, WOENSDAG 28 FEBRUARI tegen 5½ uur.

Inzending van Bijdragen.

Bijdragen voor 't Maandblad moeten gezonden worden aan den Voorzitter van 't Genootschap te Raath-Bingelrade.